

Presenečen je gledal princ ta prizor.

»Diki!«

»Tvoja opica Diki se zabava zdaj v palači tvojega očeta, ta tu pa spada med opice, ki žive na tem otoku. Lahko se jih boš še nagledal, vsak dan prihajajo k nam na obisk.«

To hudomušno pojasnilo Esmeraldovo je princa silno potrla. Bogve, če jo bo še kdaj videl — svojo opico Diki!

Majhni ptički, krasnobarvni kolibriji, so med cvetočimi pomarančnimi drevesi peli svoje jutrnje pesmi; živopisani metulji so sedali na cvetove, vse ozračje je duhtelo od vonja dreves, trave in cvetlic!

Tam doli pa morje, še vse mlado in prerojeno od prvih sončnih žarkov, ki ga prepletajo z zlatimi nitmi.

A princ ni videl te krasote. V njegovo srce sta se naselila žalost in domotožje ...

(Dalje v prihodnjem letniku.)

VIHARNA NOČ

ANDREJ RAPČ

„Mama, glej, kako temno in jezno
se nebo drži,
strah me je, da, da se skrijem,
strah me je noči!“

„Pa čemu bi strah te bilo?
Bogek govori
z gromom in oblake stresa,
z bliski jih dani.
Nič se mi ne boj,
sinko zlati moj!“

„Oh, glej, mama, kako v onem kotu
noč reži se,
v blisku kaže mi zobe ognjene,
oj, bojim se, mama, jeze njene!
Zob bojim se njenih in oči!“

„Zlobnež, ki ga tare slaba vest,
ta lahko boji se,
dober človek, dete pridno
te lepote veseli se!“

Glej, kot božji smeh
lije k nama v hram že luč se:
noč že išče, kje je zlato jutro,
v vratih med nočjo in dnevom
že obrača svetli ključ se“.

Zlata se svetloba lije,
noč beži,
dete v maminem naročju
sladko spi.